

We kijken onze ogen uit: de sculpturen zijn werkelijk prachtig.

Het parcours is erg afwisselend en we genieten weer volop. We lopen soms een stuk door een woonwijk, leuk om te zien hoe men hier woont, soms langs een verharde weg, soms over bospaden of grindwegen.

We rusten niet zoveel, we lopen lekker en het is heerlijk in de mooie natuur en de prachtige uitzichten op de zee.

Aan het einde van de wandeltocht krijgen we bij restaurant Strampen onze medaille en zien we de man uit Taiwan zitten. Ik geef hem het poppetje en hij schudt ons allebei breed lachend de hand. Vervolgens komt de "hoffotograaf" van de Taiwanese groep en maakt foto's van ons met de vouwkunstenaar en onze creaties. Ook

onze rugzakken, die vol zitten met labels van allerlei tochten en het Olat-embleem, moeten op de foto. "You must come to Taiwan in november. Beautiful walk", zeggen een paar anderen van hun groep. "Maybe some day" zeggen wij en we nemen afscheid.

Bij de sluiting van het wandelevenement wordt een aantal wandelaars

geëerd omdat ze een bepaald aantal keren meegelopen hebben, andere vanwege het global walker zijn. De secretaris van de IML vertelt dat we vooral moeten blijven wandelen op dezelfde vreedzame manier en omdat het goed is voor je gezondheid. Dat zullen we doen. We nemen afscheid van een aantal Nederlandse wandelaars en dan gaan we naar het hotel, want vanavond om 20.00 uur hebben we weer de boot naar Umeå in Zweden. Morgen nog ruim 500 km rijden en dan zijn we weer in ons Zweedse "thuis".

Al met al een leuke ervaring rijker.

-Wilhelmien van Roon-

Op zoek naar het echte pelgrimsgevoel (9)

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

20 september (slot vorige aflevering in OLATNieuws 7/8))

Ik wandel ook nog even naar de andere Pelgrimsherberg en zie daar twee van de drie dames die ik de afgelopen periode vele malen heb gezien en ook Henri en zijn maat zijn hier. Van hen verneem ik dat Corriene een dag voor ons uit wandelt, ze hebben dat gezien in berichtjes in kerken waar ze binnen zijn geweest. Minnie is vanuit Moissac terug naar huis gegaan, ze kon maar 8 dagen wandelen en had bovendien last van haar knie. Arlette moet nu ook afbreken wegens een ontstoken scheenbeen, dus worden de anderen nu opgevangen door Henri. Als ik hen vertel dat ik maar niet kan slagen om een nieuwe broek te kopen en dat er een flink gat in mijn huidige broek zit, biedt zij meteen aan om mijn broek te maken. Dus even later zit ik rustig te wachten, terwijl zij handig met naald en draad bezig is. Alle naden krijgen nu een extra versteviging.

21 september

Vanochtend ben ik rustig opgestaan, heb nog even de tijd om op internet te kijken. Ik zie dat mijn Duitse pelgrimsvriend gisteren wel een erg groot stuk heeft gewandeld. Ik denk dat ik dat niet helemaal serieus moet nemen, want die foto van de Markthal kan hij niet zelf gemaakt hebben. Maar goed, iedereen heeft zo zijn eigen instelling. Vandaag gaat het in het begin erg lekker. Op de achtergrond is er steeds zicht op de Pyreneeën. Gisteren was

dat ook wel heel even het geval, maar nu zijn ze steeds aanwezig. Gisteren heb ik een nieuwe thermoskan gekocht en die komt nu alweer goed van pas.

Onder een paar bomen is een prima plek om koffiepauze te houden. Alexis loopt vandaag niet zo lekker. Hij is in gezelschap van Akim, met zijn hond Domino. Hen tref ik al een paar dagen op rij. Ook vanmorgen voorzie ik hen van koffie.

Daarna ga ik weer door naar Miramont

-Sensacq en ik heb geluk dat de bakker nog open is, dus vlug een stokbrood gekocht en bij een gîte om heet water gevraagd. Zodoende kan ik op een picknickbank mijn lunch gebruiken.

Ondertussen zijn ook Akim en Alexis weer gearriveerd. Ik krijg de indruk dat Alexis het wel gezien heeft voor vandaag. Zelf ga ik na mijn lunch weer op stap, maar na een half uurtje wandelen wordt het wel weer heel erg warm. Ik denk dat de thermometer ruim boven de 30 graden wijst.

Een schaduwplekje lokt me, ik trek mijn schoenen uit en doe een dutje. Ik word wakker van een speciaal geluid en verwacht wandelaars te zien langskomen. Maar dat is niet het geval. Heb ik mij dan toch vergist? Ik dommel weer in, maar hoor weer hetzelfde geluid. Nu kijk ik goed om me heen en zie net over de heg een zestal koeien nieuwsgierig naar mij staan kijken.

Maar met liggen kom je niet op je bestemming, dus maar weer op stap. Ik heb wat last van mijn linkerhiel, het loopt niet lekker en ook mijn sokken beginnen gaten te vertonen. Het is wel balen als je een grote maat hebt, die hier niet gangbaar is. Ik hoop wel dat alles nog houdbaar blijft tot in St. Jean Pied de Port. Van vorige bezoeken herinner ik mij dat daar wel een paar sport/outdoorzaken zijn.

In het plaatsje Pimbo is een toeristenbureautje en dat heeft buiten een stempel ook koele drankjes in de verkoop. Dat is een verademing. Ik maak wat foto's, waarna ik door een fotograaf wordt gevraagd om voor een aantal foto's te poseren. Zo ben ik ook nog fotomodel op deze voettocht, het moet niet gekker worden. Hij zal me een exemplaar van de opnames via de email zenden; ik ben benieuwd.

Het is nog erg warm en ik krijg een dip. Ik begin te twijfelen of ik dit nog wel leuk vind. Ik realiseer me dat het een zwaar traject is, dus niet meteen de pakken erbij neergooien. Ook moet ik me maar niet druk maken over al die verschillende afstanden die opdoemen

op weg naar Santiago. Een ding is zeker: het zijn nog maar ruim 900 kilometers. Ruw geschat is dat 3 keer van Maastricht naar Groningen, toch nog een flink eind. Maar dan denk ik dat het 6 keer van Amsterdam naar Leeuwarden is en dat klinkt ook gelijk wat minder. Het is maar hoe je het bekijkt. Ondertussen neem ik me ook voor om morgen maar een rustdag of een zeer korte etappe in te lassen, die heb ik denk ik wel nodig, al is het alleen maar voor de was.

Wat me trouwens ook opvalt en waar ik trouwens niet rouwig om ben, is het ontbreken van speciale aanplakbiljetten. Van Le Puy tot Cahors hingen in elke gîte plakaten met waarschuwingen voor de Punaise de Lits (bedwantsen) en overal waren bestrijdingsmiddelen te koop. De rugzak mocht soms de gîte niet in of moest eerst ontsmet worden en in een plastic zak blijven. Blijkbaar heeft de firma die

het bestrijdingsmiddel produceert in het gebied na Cahors geen voet aan de grond gekregen, want je ziet of hoort er hier niets meer van.

Ik ga zo eerst maar eens wat eten warm maken, het zal nu wel niet meer zo druk zijn in het keukentje. En wat het morgen wordt, zie ik morgenvroeg wel weer.

22 september

Als ik wakker word, is iedereen al op. Ik ga eerst even naar de bakker voor een vers stokbroodje. Daarna zet ik verse koffie. Ja, ik maak hier gebruik van 'free food', in dit geval koffie. Ik ben net klaar met mijn ontbijt als Akim en zijn vriend binnenkomen. Ik neem afscheid en vertel hen dat ik afzie van de voorgenomen rustdag en gewoon een stuk ga wandelen. Later zie ik wel hoe ver! Ik ben nu wel dicht bij de Pyreneeën maar vanwege de nevel zijn de contouren nu niet zichtbaar. De zon zal straks ook wel komen, het voelt nu echter al warm aan. Ik kom langs een klein stuwmeer en daal daarna af naar een beek die Luy de France heet. Gisteren ben ik via de Gabas, het departement Pyrénées-Atlantiques binnen gestapt. Binnenkort zal ik dus Frankrijk verlaten. Er verschijnen nieuwe richtingbordjes en ik zie dat de Ibañeta Pas nadert, waar ik eindelijk voet op Spaans grondgebied zal zetten.

Bij de kerk van Louvigny houd ik een koffiepauze. Marie 'de France' komt juist aanwandelen en doet gezellig mee. Als ik weer verder wil gaan, geeft

ze mij als aandenken een klein medailon. Ze vertelt dat ze vandaag maar tot Geus d'Arzacq wil wandelen. Mijn plannen liggen toch wat verder. Als ik bij de kerk van Fihous Riumayou van mijn lunch geniet, komt Marie ook weer aan wandelen. Ze legt wat kleding op de grond en maakt het zich gemakkelijk. Zelf doe ik dat een aantal kilometers verderop, waar een schaduwrijk plekje in het gras te aantrekkelijk is.

Na meer dan 900 km afgelegd te hebben, kom ik er nu achter dat mijn rugzak ook in hoogte verstelbaar is. Beter laat dan nooit zullen we maar denken. Had ik me maar beter moeten laten informeren en och, ik heb nog 900 km te gaan.

Steeds meer aankondigingen langs de weg geven aan dat ik in Geus d'Arzacq voor 8 euro een diner kan gebruiken. Bij aankomst in het plaatsje zie ik dat er ook een zwembad is, dus ik ben meteen verkocht. Eindpunt voor vandaag bereikt, realiseer ik me meteen, maar deze gedachte wordt wreed verstoord door het bordje "FERMÉ". Dit heb ik al een keer eerder meegemaakt, dus niks van aantrekken en gewoon doorwandelen. Ik hoop dat Marie niet bij deze chambre d'hotes haar nachtelijke stop heeft bedacht.

Ik kom in Poms bij de gîte aan, daar vertelt een dame van de gemeente me dat ik daar kan slapen. Uit haar woorden maak ik op dat er wel enkele probleempjes zijn. De andere aanwezigen

zijn namelijk allemaal dames, die het blijkbaar niet op prijsstellen dat er een baardige pelgrim op hun kamer komt slapen. Ik hoor ook praten over Punaise de Lits, maar ik wacht wel af. Ik haal wat ingrediënten om te eten in de winkel en bereid die in de gîte. Uiteindelijk krijg ik een bovenbed toegewezen bij een dame die nog later is gearriveerd dan ik. Dus ik kan slapen. Waarom ik geen deken krijg begrijp ik niet, maar mocht ik het koud krijgen is die zo gepakt. Er is geen internet, je kan niet altijd alles hebben.

Omdat ik iets voorlig op mijn wandelschema realiseer ik me dat ik nu juist in het weekend arriveer in St. Jean Pied de Port. Niet alleen voor de overnachting zal dat problemen opleveren vanwege de drukte door pelgrims en toeristen. Een ander punt van aandacht is de winkelsluiting op maandag. Maar misschien valt het mee, het is immers een toeristenplaats.

23 september

Vanochtend ben ik weer behoorlijk lui, ik krijg steeds meer moeite met opstaan. Gisteravond heb ik de dames nog even geholpen met de rode wijn. Vanochtend gebruik gemaakt van de koffie, eieren met spek en er is nog wat over van het stokbrood, dus ik zit vandaag ieder geval niet zonder.

De eerste klim gaat naar Castillon en daar wacht me een verrassing; mijn leven zit vol verrassingen! In een schuur staan een aantal stoelen met daarbij een kruik met 5 liter rode wijn. Marie 'de France' gaf mij een voorbeeld om water bij de wijn te doen, of is dat iets anders? Ik zal er nog eens over nadenken, want het is nog geen 10 uur en om dan al aan de wijn te gaan, gaat zelfs mij wat te ver.

In Arthez de Bearn tref ik zo wat de hele bezetting uit de gîte van afgelopen nacht. Ik vind ook een café met internet, dus eerst maar even de foto's verzenden en een verslag op mijn blog zetten. In het restaurant staat een schotel met kalfsvlees en gekookte aardappelen op het menu, daar heb ik wel zin in. En wat er vanavond wordt opgediend is nog maar de vraag. Vanuit Arthez de Bearn volg ik lange tijd een mooi weggetje over een bergrug. Dat gaat zo door tot dat uiteindelijk de afdaling naar Argagnon begint. Even lonkt een chambre d'hotes me, maar deze ligt niet aan de route en dus zet ik mijn wandeling nog een eindje door.

In een kerkje tref ik een Canadese, die vertelt dat zij in een gîte in Maslacq overnacht, waar ook mijn onderbuurvrouw van gisteren heeft gereserveerd. In een blog van de Duitse pelgrim Andreas las ik dat hij gisteren in Sauvelade geen plaats in de herberg trof en dus nog ruim 3 uur door moest wandelen. Ik besluit om hier te stoppen nu er nog plaats is. Bovendien past dit ook goed in mijn planning, om over vier dagen in Saint Jean Pied de Port aan te komen. Zo worden het korte etappes tussen de 20 en 24 km. Wel jammer dat er hier geen internet te vinden is, dat moet dus wachten.

Kan me niet meer herinneren dat ik me zo eenzaam en verveeld voelde als vanavond hier in de gîte in Maslacq. Geen internet samen met 3 pelgrims die uitsluitend Frans spreken. De maaltijd met zuurkool, puree en spek smaakt goed. Maar na een litertje rode wijn, yoghurt en druiven beginnen mijn oren toch te toeteren van het Franse geratel om me heen. Het zijn stuk voor stuk aardige mensen, maar behalve Lorainne, die uit Franstalig Canada komt, verstaat er niemand een

woordje Engels. Ook in het dorp valt niets te beleven, daar wordt alleen Pelota gespeeld, een mengeling van tennis en kaatsen. Een typisch spel in Baskenland. Overal zie je op de muren de gravures van dit balspel. Uiteindelijk speel ik maar een spelletje patience op een of ander elektronisch apparaatje dat in de keuken staat. Nu mis ik toch echt mijn e-reader. Even later komen de Fransen ook met zijn drieën binnen en het geratel begint opnieuw. Ten einde raad besluit ik rond 21 uur te gaan slapen. Dan slaat plotseling ook

het weer om. Het begint te donderen en te bliksemen terwijl de regen met bakken naar beneden komt. Het deert me gelukkig niet, want ik lig lekker droog in mijn bedje. Gelukkig hoef ik 's nacht maar zelden uit bed voor het toilet, want die vind je hier buiten en ook de rugzakken moeten buiten de kamer blijven.

Vrije bewerking door Ad van Asten naar een weblogverslag van -Theo Tromp- (wordt vervolgd)

(Vervolg van pagina 15)

Franstalige verkenners voeren hun spel op en geven ons enige hoop ooit nog de wereld van buiten te zien. We koesteren telkens weer de wens om Toon na elke volgende bocht als reddende engel te zien opduiken, maar even zoveel keer vervliegt die wens.

Het fysiek wordt moe en de tijd dringt. Tegen het verstrijken van onze tijdslimiet zenden wij ons noodsignaal richting het centrale meldpunt: Toon is mild en begrijpt onze vertwijfeling. Het komt allemaal goed.

Als was hij er neergezet voor onze redding geeft de scout geen kick als wij hem passeren. Pas als hij merkt dat ons het haakse paadje ontgaat dat onder zijn persoonlijke controle staat, nodigt hij ons uit om de tocht opwaarts voort te zetten. En zo gebeurt het dat wij na een kwartier intensief ploeteren toch nog op tijd het ons gestelde doel bereiken.

Een indrukwekkend

mooie wandeltocht, die we uiteindelijk afsluiten bij de Barrage de la Gileppe op de tweede etage van de Belvedere, waar het uitzicht naar alle kanten onbeschrijfelijk is. Tot het einde bleef het een spannend avontuur. Snelle Eddie bedacht dat de GR 15 wel eens een eigen busdienst zou kunnen onderhouden van punt naar punt. Toen hij als eerste op punt 10 verscheen was er verder geen aanspreekpunt en besloot hij de wandeling voort te zetten tot een van de volgende buspaaltjes. Geen probleem voor Eddy, maar wat moet je met een lege koelbox als passagier..... Het kreeg toch een leuk vervolg.

Graag tot de volgende keer, als wij wederom een rendez-vous hebben, en wel op de krijthellingen tussen Vaals en Valkenburg.

-Ad van Asten-